ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΚΡ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ - Δ. ΣΓΟΥΡΟΣ

ΠΗΓΑΙΝΑΜΕ ν' ακούσουμε ένα ρεσιτάλ τραγουδιού και ακούσαμε ένα ρεσιτάλ πιάνου. Περίφημο αλλά αληθινά. Πρόκειται για τη σοπράνο Κρίσταλιν Πετροπούλου, με συνοδό στο πιάνο τον Δημήτρη Σγούρο — ευγενική προσφορά στο Θέατρο Κολλεγίου Αθηνών, όπου ο Δημήτρης Σγούρος αείκλεφτο, όπως λένε στη θεατρική γλώσσα, την παράσταση.

Ύστερα από τα δυο πρώτα κομμάτια αντιληφθήκαμε ότι σιγά—σιγά προσέχαμε το πιάνο περισσότερο από το τραγούδι. Και ότι παρά την προσπάθειά μας να περιοριστούμε στο τραγούδι της κ. Πετροπούλου και να δεχτούμε σε δεύτερο πλάνο τη συνοδεία, ο Δημήτρης Σγούρος μας κεμπόδιζε», επιδιάλλοντας όλο και περισσότερο, άλο και με μεγαλύτερη ένταση την παρουσία του, που τελικά επιβλήθηκε αιχμαλωτίζοντας την προσοχή μας.

Δε θυμόμαστε να έχουμε χαρεί μια τέτοια μουσική και καθαρή εκτέλεση συνοδείας σε τραγούδι ό πως αυτή του Δημήτρη Σγούρου. Ακόμα και στα «καθάρισται» (για το πιάνο) μέρη της Ορχ. Όπερας που ο νεαρός πιανίστας τους έδωσε άλλες διαστάσεις, όπως σαν τα ακούγαμε εκτελεσμένα από ορχήστρα. Το «περλέ» παίξιμο, οι αντιθέσεις δυναμικής, το φραζάρισμα και η εναισθησία του με το τραγούδι ήταν μια μουσική αμεριφία που θα θυμόμαστε για πολύ, πολύ καιρό.

Χρέος μας όμως να γυρίσουμε στο τραγούδι. Με πολύχρονες σπουδές στην πατρίδα της την Αμερική, καθώς και στη Βιέννη, η σοπράνο Κρίσταλιν Πετροπούλου, διαθέτει σήμερα, μια ευγενική, αν και όχι λαμπερή και δυνατή φωνή. Ευγένεια, γενικά, χαρακτήριζε και το τραγούδι της σ' ένα πρόγραμμα με έργα Μπελίνι και Πουτσίνι (όπερα και τραγούδια), Μότσαρτ, Σούμπερτ και Μπραμς (έξι λήντερ), Πετρίδη και Σοπάθη (τραγούδια) κ.λπ.

Πέρα όμως από το ευγενικό τραγούδι η κ. Πετροπούλου υστερεί επικίνδυνα στην άρθρωση. Η απουσία των συμφώνων στις λέξεις δεν αφήνουν τον ακροατή να καταλάβει πρώτα σε ποια γλώσσα τραγουδά κι έπειτα την έννοια των λέξεων και φράσεων. Οι υφηλοί της φθόγγοι είναι αδύνατοι σε ένταση και χρώμα. Επίσης η κ. Πετροπούλου συγχέει τον τρόπο και το ύφος τραγουδιού στο λήντ και την όπερα. Η όπερα απαιτεί πλάτος, άπλωμα φωνής. Α νόμιζε η κ. Π. θα έπρεπε να ξέρει από τις σπουδές της στη Βιέννη, ότι το λήντ ποτέ δε συνοδεύεται από κινήσεις χεριών, κεφαλιού, ματιών κ.λπ. Το λήντ δεν επαίζεται». Τραγουδιέται.

Υ.Γ.: Γιατί τόσα τυπογραφικά λάθη και μεταφραστικές «μαργαρίτες»; Η άμοιρη «Αχτίδα» του Πετρίδη μεταμορφώθηκε σε «Ακτινες»! Ντροπή (5.5.84).

Του ΦΟΙΒΟΥ ΑΝΩΓΕΙΑΝΑΚΗ

Η Κρατική με τον Ν. Αθηναίο

Έπρεπε να περιμένουμε το τελευταίο έργο του προγράμματος της «Κρατικής», τη Συμφωνία αρ. 4 του Μπραμς, για να χαρούμε και πάλι τη διεύθυνση του μαέστρου Νίκου Αθηναίου, έτσι όπως όταν διηύθυνε για πρώτη φορά την Κρατική Ορχήστρα.

Η εκτέλεση της συμφωνίας ξεπέρασε τα μέτρα της σημερινής καλλιτεχνικής στάθμης της ΚΟΑ, θυμίζοντάς μας παλιές «καλές ημέρες». Έγχορδα και πνευστά τραγούδησαν με άνεση. Τα ορχηστρικά χρώματα ξαναβρήκαν τη λαμπρότητά τους. Η δυναμική και οι αντιθέσεις ήσαν πειστικές. Ακόμα και η καθαρότητα της τεχνικής —η αχίλλειος πτέρνα της ΚΟΑ— είχε ζηλευτή διαύγεια. Κοντολογίς μια εκτέλεση που τιμάει τον μαέστρο και τους συνεργάτες του. Κάτι που δεν μπορούμε να ποιμε, δυστυχώς, για τα δυο άλλα έργα.

Η εκτέλεση του κοντσέρτου αρ. 3 του Μπάρτοκ και του «Ενίσετόκ» (1977) του Μιχάλη Τραυλού (σε πρώτη εκτέλεση με την Κρατική) μόνον ως προσεκτική ανάγνωση μπορούμε να τα δεχτούμε. Ο μαέστρος, που δεν έδειχνε να τα γνωρίζει, περιορίστηκε σε μια ευπρεπή ρυθμοδότησή τους, με απλές φόρτε — πιάνο αντιθέσεις. Ιδιαίτερα στο «Ενίσετόκ», που έχει ενδιαφέρον ως στήσιμο, ιεράρχηση ηχητικών πλάνων και ευαισθησία στα χρώματα της ορχήστρας.

Το Μπάρτοκ πάλι ατύχησε και στην εκτέλεση του πιανιστικού μέρους. Η Αλίκη Βατικιώτη γνώριζε βέβαια θαυμάσια το έργο. Το παίξιμό της, ωστόσο, υποτονικό (ξεχωριστά στο πρώτο και λιγότερο στο τρίτο μέρος) αφαίρεσε τους χυμούς και τη ζέστα από τη μουσική του Μπάρτοκ. Δεν τραγούδησε. Κι ο Μπάρτοκ τραγουδάει. Τραγουδάει πολύ. Ευτυχώς είχαμε λίγες ωραίες αναλαμπές στο μεσαίο μέρος («Ελλάς» 7.5.84).

ΦΟΙΒΟΣ ΑΝΩΓΕΙΑΝΑΚΗΣ